

Felhívjuk a figyelmet, hogy az alábbiakban közölt dokumentum az igehirdető, Sípos Ete Zoltán kézírata, amelynek publikálása szerkesztés nélkül történik, és az igehirdetésében elhangzottakkal nem feltétlenül szóról-szóra egyezik meg!

2013. április 7-én az újszegedi református templomban elhangzott igehirdetés háttéranyaga

Cím: Kiáltás a nyomorúságból

(sorozat: Gedeon 1.)

Textus: Bírák 6, 1-12.

Vázlat:

1) Izráel nyomorúsága

2) A nyomorúság oka

3) A nyomorúságból kiáltás

4) A nyomorúság megoldása

Isten szövetséges népe túl volt a 40 éves pusztai vándorláson, túl voltak a csodákkal teljes honfoglaláson, minek során minden törzs saját területet kapott. Túl voltak azon, hogy megerősítették az Istennel való szövetséget: „Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat és más isteneknek szolgáljunk” – Józs. 24,16. Azután – Józsué halála után - a kemény idők után beköszöntöttek a béke-jólét évei és közben Isten egyre jobban a háttérbe szorult.

Végül Isten népe **(a)** - szövetségsgő módon elfordult Istentől – „gonoszul cselekedtek az Úr előtt” (Bír1,12), **(b)** ezért Isten valamelyik külső ellenségük kezébe adta őket, aki éveken át sarcolta őket, mígnem **(c)** - oda szorultak, hogy – miután már minden próbálkozásuk csődöd mondott – nyomorúságukban az Úrhoz kiáltottak, hogy mintegy mennyei tűzoltó vagy mentős – segítse ki őket a bajból, Aki – hűen szövetségéhez - **(d)** kegyelmesen újra meg újra meghallgatta őket s egy-egy bírát – szabadítót támasztott közülük, aki azután Isten eszközeként felszabadította őket – vagyis Isten újra meg újra megdicsőítette magát előttük: hatalmát, hűségét, kegyelmét, azaz felragyogtatta előttük szépségét! Egy darabig – általában, amíg a Bíró élt – megint jóban voltak az Úrral, de azután a történelmi

körforgás sajnos előlről kezdődött a következő generáció életében. Ezen a periódus (300-350 év) történelmi eseményei bizonyítják Isten kegyelmes szövetségi hűségét, ami éles kontrasztban áll népe újra és újra feltörő, mintegy kiújuló szövetségi hűtlenségével, szövetségtörésével. A most következő vasárnapokon az egyik ilyen – meglehetősen közismert – és a leghosszabban leírt (100 vers) periódus részleteit vesszük szemügyre, keresve-kutatva, hogy ma mire tanít általa az Úr.

1) Izráel nyomorúsága

Ott kapcsolódunk be a történetbe, hogy Izráel nyomorúságban, sőt NAGY – súlyos – nyomorúságban volt. Isten szövetséges népe, az Ígélet Földjén? Igen! A midiániták – együtt az amálekítákkal és napkelet fiaival – 7 éve, időről-időre rájuk törtek, mint a sáskahad és elhordtak, felégettek mindent, ami kezük ügyébe esett: gabonát-jószágot. Nem városokat foglaltak el, nem tették rabszolgákká a zsidókat, hanem rájuk törtek és szisztematikusan elhordták a terményeket! Az ellenfél legyőzhetetlennek tűnt. Támadóik hatalmas létszámúak voltak – itt épp 135ezer –, s ráadásul gyorsabbak voltak a tevéik okán – ez az első említése annak, hogy tevéket hadi célokra alkalmaztak! A 6. versben olvassuk, hogy betöréseik, pusztításaik következtében „...nagyon megnyomorodott Izráel.” Testileg–lelkileg, idegileg, pszichikailag elkezdtek felőrlődni, szétesni, egyre reménytelenebbek, rezignáltabbak, erőtlenebbek lettek. Persze védekeztek, ahogy tudtak, de azzal együtt, „*nagyon* megnyomorodtak” – ahogy olvassuk!

Előfordulhat, hogy Isten szövetséges népe, ma is nagyon nyomorult helyzetbe kerül? Előfordulhat, hogy hívő emberek, családok, gyülekezetek, egyházi közösségek élete nagyon megnyomorodik?? Védtelenek és felemésztődnek, szétmorzsolódnak, felőrlődnek, széthullnak? Valahogy nincs rajtuk áldás és mintha az átok emésztené őket? Érti az egyén, a gyülekezet, a család, hogy valami nem stimmel! Ha valakik nézik kívülről, azok is látják, hogy valami nagyon nincs rendben? Hiányzik már a harmónia, fény, derű, békesség, ragyogás, szépség, megelégedettség, de van helyette porladás, fogyás, megfogyatkozás, félelem, aggódás, széthúzás, veszekedés, békétlenség, sértődések, beszólások, diszharmónia, szétesés, reménytelenség. Az egyén lelke, az otthona, a munkahelye,

gyülekezete, egyháza minden, csak nem irigylésre méltó. Aki látja, csak bólogat: jaj, jaj, na, ettől őrizzen meg az Isten! Egy darabig takargatva, titkolva, leplezve – ebben nagyon ügyesek vagyunk – de aztán egyszer úgymint kibukik, hogy bizony nagy nyomorúságban van az Isten szövetséges népe!

2) A nyomorúság oka

Az 1. vers megnevezi az okot: „gonoszul cselekedének az Úr szemei előtt...” (6,1). Hangsúlyos, hogy az ÚR szemei előtt: azaz látta őket az Úr, ahogy minket is lát, azaz ismer – tudja dolgainkat! Lehet, hogy emberek szemeiben nincs semmi baj velünk, de az Ő szemeiben – igen! S ez a döntő! Az általa ismert tettek, szavak, motívumok, érzések, célok – ez a döntő! Az Úr szemei vannak az egész földön – de különösen is az Ő szövetségeseire figyelt és figyel!

Mit látott akkoriban az Úr a szövetségesei lelkében-életében? Mi volt az a gonoszság, amit elkövettek? A kifejezés elsősorban azt jelenti, hogy Izráel életének centrumából kikerült az Úr. Nem csak az élő Istennel, nem Belőle, nem Érte, nem csak Neki éltek! Valahol tudtak Róla, tisztelték is. De ugyanakkor a köztük és körülöttük élő népek isteneinek oltárokát építettek, azoknak áldoztak, azok kultuszát gyakorolták, azok értékrendje szerint kezdték élni életüket: (szinkretizmus). Nem csak az Úr volt a nép szíve, élete középpontjában, mint meghatározó Személy. Isten központból – eszköz lett: ha baj volt, ő volt a tűzoltó, rendőr, mentő – na, most jöjjön! – egyébként nem volt rá szükségük. Nem adtak Neki döntő szerepet a hitükben, kegyességükben, életükben!

Tehát ebben az időben is tisztelték „atyáik Istenét”, aki Egyiptomból kihozta őket, s nekik adta az országukat. Tisztelték valahol, de nem játszott szerepet az életükben. Úgyannyira nem, hogy már csak atyáik elbeszéléséből ismerték. (Gedeon illusztrálja ezt a 6,13-ban) Számunkra nem él, nincsenek Vele tapasztalataink. Csak tudunk róla a dédi meséiből. Mondott valamit Egyiptomról, Veres-tengeri átkelésről, mannáról, fűrjeokról, megnyílt kősziklákról, a honfoglalásról, legyőzött óriásokról, leomló kőfalakról. De nekünk nincs Vele tapasztalatunk – nekünk nem élő Istenünk! Nem tagadták meg Őt, nem lettek ateisták, de úgy gondoltak rá, mint aki valahol a mindenség felett áll, történelmi léptékű dolgokat irányít, de a hétköznapi élethez, igényeikhez, életük eseményeihez nincs köze. Így hát ezen kisebb volumenűnek számító dolgokban, környezetük vallásainak isteneihez fordultak. Mivel mezőgazdasággal foglalkoztak, nagyon fontos

volt a termés: az eső és szárazság kellő aránya. Ezért volt felelős Baal és Asera (férfi és női istenség; Ézs. 44, 14-20!!) Tehát – biztosítani akarva a természet erőinek rendjét –, ezen látható, kézzelfoghatóvá is tett istenekhez is (!) fordultak. Nem voltak fundamentalisták, hanem nagyon nyitottak voltak, liberálisak, toleránsak és a sajátjukétól alapvetően eltérő vallást integrálták a magukéba. A különböző hitelemekből egy saját hitet-vallást-kegyességet-istentiszteletet barkácsoltak.

Épp ez volt a bűnük. Ugyanis ezzel az első és a második törvényt is megszegték!

Teljesen elfogadhatónak tartották, hogy létrehozzák az igaz Isten tisztelet és a bálványok tiszteletének sajátos keverékét, amiben voltak igaz és hamis, jó és rossz elemek összekutyulva. Mindezt a zsidók nem gondolták nagy problémának: miért baj, hogy ezekhez fordulunk segítségért?? Ettől még nem hagyjuk el atyáink Istenét. Így a házakban, mezőkön baalszobrok, aserák sorakoztak. Gedeon is ezek közt szocializálódott. Most Isten azt érzékelteti vele, hogy – ennek vége. Úgy elcsodálkozhatunk ezen, hogy hát Izráel népe hogy tehetett ilyet? Hogy voltak erre képesek?? De hát ilyen az ember szíve!

Ma nem ez történik? Isten szövetséges népe, ahol Isten – ha van – szükségben jöhet segíteni, Ő a nagy katasztrófa-elhárító! Eszközünk, nem központunk. Máskor nem juthat szóhoz, nincs rá szükség, nincs jelentősége. Nem releváns. Valami ősi relikvia a régi időkből. Vitrindísz. A déditől hallottunk róla. De távoli, nincs róla, vele tapasztalatunk. Ez jelentkezik abban, hogy a Biblia – az Ige – nem jelent semmit. Se a törvénye, se az örömhíre, se az ígéretei, se az intései. Nem érdekel az igemagyarázat – az istentisztelet, az Isten népe sem. Az imádságnak sincs jelentősége. Nem szólunk hozzá kéreést, hálaadást, dicsőítést – nincs Hozzá szavunk. Mintha nem is lenne, ha nem is mondjuk ki, hogy megtagadtuk! Sokan persze kimondják, de Isten szövetséges népe, csak nem mond ilyet, nem illik! De hát nincs vele közelebbi ismeretségünk már és nem is akarjuk, hogy legyen. Más a hétköznapi életünk (családunk, munkavégzésünk, pénzügyeink) szervező centruma. Kicsoda-micsoda? A mai bálványok, a mai Aserák és Baalok. A pénz (mammon), a munka, a család, ÉN, az emberek véleménye, divat, média, egészség, siker,

eredmények, karrier, közismertség, tolerancia, élmények-élvezetek, relativizmus. Persze, ezt lehet tagadni, de ha megvizsgáljuk: mennyi időt töltünk az Úrral és szánunk a szolgálatára és mennyit a magunk szórakoztatására? Mennyit adunk a szolgálatára és mennyit a magunk kényelmére? Kinek a dicsősége foglalkoztat – az enyém, vagy az Övé? Kinek-minek van alárendelve az Ő dolga, az Ő ügye, az Ő szolgálata? No, kinek és minek? Ugyan mi az életed, időd, pénzed, gyereknevelésed, kegyességed, különböző életterületeid szervező ereje? Mi az, ki az, ami – vagy aki – bálványként ott áll közted és az Úr közt? Ezen gondolkodj, és az után mondd, hogy nem élsz ugyanabban a bűnben, amiben a zsidók! Ugyanabban vagyunk – mint Isten szövetséges népe. Szinkretisták vagyunk. Az első és második parancsot megszegők. Ez a legsúlyosabb bűn. Mindegy, hogy egyébként milyen erkölcsös életet, polgári életet élsz. Elkövetted és folyamatosan elköveted - „a” bűnt. Régen is ez volt a legfőbb bűn és ma is ez a főbűn.

Izráel annak idején elvilágiasodott. Addig inkulturálták az igazságot, míg a pogány kultúra benyelte őket. Az ő feladatuk lett volna a pogányok misszionálása, de azok misszionálták őket – mégpedig kiváló eredménnyel! Nem ők nyerték meg a népeket az Úrnak, hanem azok őket a bálványaiknak! Kapitultak. A zsidók építettek más isteneknek oltárt és nem azok az élő Istennek! Nem nehéz felfedezni a párhuzamokat a mai időkkel. A valódi keresztyénség kapitult a szekularizmus előtt. Elvesztette azt az erejét, hogy befolyásolja a társadalmat, hitet, vallást, gondolkodást, értékrendet, kultúrát. Nem vonunk tömegeket az Úrhoz! Ellenben ők aztán hatnak ránk! Ezért ütközünk bele lépten-nyomon egyházunk, gyülekezeteink életében a világba. Pl. a világ zenéjébe, a világi racionalizmusba, majd miszticizmusba, a toleranciába, a humanista pszichológiába, erkölcsi liberalizmusba, misszió címén: management módszerekbe, a reklámpar és manipuláció különböző alakjaiba, az élményekkel való csalogatásba. Manapság lépten-nyomon találkozunk azzal, hogy a keresztyénség befogadta egy tőle lényegében idegen, sőt vele szemben ellenséges kultúra elemeit – amik háttérbe szorították sajátos és mindenki mástól megkülönböztetett igazságát, hitét, tanítását, életvitelét. Olyannyira, hogy tán fel se tűnne, ha a gyülekezetek-egyházak eltűnnének! Annyira belesimultak környezetükbe, hogy oda se figyel már rájuk senki! Csakhogy ez a keresztyénség megrontása – sőt: halála. Elborít az újpogányság. Ugyanazt a nótát fújjuk – keresztyén hangszereléssel.

Ha a zsidók esetében mindezt rossznak látta az Úr, akkor ma is rossznak látja. Ha ez akkor szövetségszegés volt, ma is az és ma sem számíthatunk másra, mint a régi zsidók. Isten, Aki népe és népek sorsát intézi hatalmasan, a történelem Ura, egy idő után megelégtelt népe hűtlenségét és a midiániták és szövetségeseik hatalmába adta őket, akik évről-évre lassan, de biztosan felőrölték őket. A 7 év alatt kialakult tragikus politikai, gazdasági, vallási, pszichikai helyzet – Isten büntetése volt népén, mivel megszegték szövetségét.

Persze e büntetésnek célja is volt, minthogy Isten büntetésének mindig van valami pozitív célja. Tudniillik azt akarta elérni, hogy visszatérítse általuk Izráel szívét Önmagához, aki a bajban újra meg újra megdicsőítette magát előttük, mint irgalmas szabadítójuk!! Vajon az Isten mai szövetséges népe nem azért sodródott-e és sodródik súlyos bajba, mert mi is gonoszul cselekszünk az Úr előtt?? De igen! Ez a főbűnünk nekünk is és a büntetésünk is ugyanaz!

Tehát Izráel népe, gonoszul cselekedett az Úr előtt, mert nem az Úr és Igéje állt már gondolkodásuk, életük, közösségük centrumában – hűtlenné lettek a szövetségesükhöz! Bizonyára nem minden egyes zsidó tette meg ezt, de a nagy többség megtette és általánossá vált Isten népének istentelensége. Isten büntetése utolérte őket: kiszolgáltatatta őket ellenfeleiknek. A nagy és súlyos nyomorúságuk – bűnük következménye volt.

3) A nyomorúságból kiáltás

Hét éve tartott már a zsidók nyomorgatása. A föld tönkretétele, vagyis a jószág és élelem elrablása, aminek roppant súlyos következményei lettek. Persze a zsidók egy darabig a bűnük szaporodó következményeit próbálták maguk megoldani: titokban aratni, barlangokat, rejtekhelyeket, erősségeket-erődítményeket építeni és rejtegetni élelmet, jószágot. Tehát próbálták valahogyan önerőből megoldani a kritikussá váló helyzetet s kimászni a bajból. De hiába: „kezdték szükségét látni...” Talán szövetségeseiket is kerestek? De hát ki segít a hódítóknak? Végül rájöttek, hogy vagy elvesznek, vagy segítségül kell hívniuk újra az Urat! Nem tudják maguk megoldani a helyzetet, s nem várhatnak másoktól segítséget – hát nem maradt más, csak az Izráel Istene. Elértek a falig. Koppant az orruk – meg a szemük is. S ekkor – amikor végre átérték teljes tehetetlenségüket – oda kényszerültek az Úrhoz. Mint egykor Egyiptomban: „...az Úrhoz kiáltának Izráel fiai...”! (6.v.) Végre

megalázták magukat, bevallották tehetetlenségüket és leadták az SOS jeleket, az utolsó pillanatban megtört büszkeségük.

Vajon velünk minek kell történnie, hogy eljussunk a büszkeségünk feladásáig? A megalázkodásig? Mit kell ránk szabadítson az Úr, mennyi csalódást kell átélnünk – magunkban és másokban való csalódásokat, hogy végre reményvesztettek legyünk és zsákutcába szorulva elkezdjük egyénileg, közösségileg ráébredni, hogy nagyon rossz úton járunk, és nem tudunk a bűneink következményein úrrá lenni – szükségünk van az Úrra, az Ő hatalmas beavatkozására, mert nem bírunk valamit megoldani, hiába vannak ragyogó ötleteink!? Milyen Igével vagy külső-történelmi eseménysorral ébreszthet rá az Úr, mennyi csődbe ment kísérlettel, hogy kiáltanunk kell Utána, mert erőnk magában mit sem ér és senki más nincs, aki segíthetne – csak Ő, akihez annyiszor hűtlenné lettünk?! SOS Urunk! SOS Urunk!! Nincs itt az életedben ideje ennek a kiáltásnak?

4) A nyomorúság megoldása

Az Úr meghallgatta őket. Ez – szeretném, ha látnátok – egészen rendkívüli. Ez mutatja az Úr végtelen irgalmas, könyörülő és kegyelmes voltát! Amikor a zsidók kiáltottak nyomorúságukban – az Úr válaszolt nekik – nem mert érdemelték, hanem csakis azért, mert szerette őket! A zsidók megérdemelték volna, hogy pusztuljanak el. De az Úr megint, érdemeik ellenére, irgalmasan lehajolt hozzájuk és népe imádságára-kiáltására – akcióba lépett! Ez nekünk is olyan biztató, reményt jelentő fordulat ebben a történetben. Az Úr ilyen ma is! Könyörülő és irgalmas. Jézusunk érdeméért ilyen!

De nézzük, hogy mit válaszolt a zsidóknak Isten?

a) Először is: prófétát küldött népéhez. Álljunk csak meg! A zsidók midián miatt kiáltottak: nem bírják tovább, vigye el őket az Úr róluk, szüntesse meg, számolja fel a krízist! Ők nem prófétát kértek! Nem azt kértek, de először is azt kaptak! Éppen úgy, ahogy a bajba jutott ember ma is először a betegséget, kiábrándultságot, szomszédot, a testvért, a házastársát, a kormányt, a tanítókat, a főnököt látja a bajai forrásának és ezektől akarna szabadulni. A bűn kellemetlen következményétől akar szabadulni, de a büntől nem – éppúgy, mint a zsidók. De az Úr, ahogy akkor, úgy ma is – előbb prófétát küld. A zsidók mondhatták, hogy: Urunk, nem prófétára és kegyes szavakra van szükségünk! Nem látod, hogy a túlélésért küzdünk? Más kellene előbb, majd azután ráérünk a prófétákra. De előbb ez kellett!

Az isteni Ige! Mert a zsidók – bárhogyan is élték meg, alapvető problémája nem midián volt – hanem, a bálványimádás, ill. annak összekutyulása Isten tiszteletével, egyféle szinkretista vallásosság – az elvilágiasodás. Nem a gazdasági baj volt a főbaj, hanem ami mögötte állt: a lelki probléma – az Úrtól, mint egyedüli Istentől megtagadták a bizalmat. Az Úr, azaz az Ige – evangélium és törvény – nem állt szívükben és életükben a meghatározó helyen! Ide kellett, hogy visszahívja őket az Úr a próféta által. A próféta jött is – névtelenségében – és hirdette: 8b-9! Emlékeztette a zsidókat szövetséges Istenükre, a történelemben csodákat cselekvő, hatalmas Istenre, aki irgalmasan kiszabadította őket Egyiptomból, aki hűségesnek bizonyult ígéretéhez és nekik adta az Ígéret Földjét. Rá mutatott – Aki olyan hatalmasan és szeretettel áldotta őket! Mennyi mindent tett értetek! Emlékezzetek csak, miről beszéltek nektek atyáitok! Valójában túl sok jót tett veletek – amit nem is érdemeltetek meg! Számba vehetetlen módon gyakorolta feltétlen szeretetét irántatok! Emlékezzetek, hogy azt kívánta Tőletek, hogy Ő legyen az első a számotokra! Külön felhívta a figyelmeteket, hogy ne idomuljatok a kánaánita kultúrához, vallásokhoz! De ti nem hallgattatok a szavára!! Megvetettétek szavát és a Hozzátok olyan szeretettel viszonyuló, az érdeketekben olyan hatalmasan cselekvő Úrtól – elfordultatok! Faképnél hagytátok. Miért? Fa képekért, fa szobrokért, a semmikért! Még ha valami istenféléért hagytátok volna el, de milyen sértően, szemtelenül, hálátlanul viselkedtetek: kőért és fadarabokért! Mintha egy férj a hozzá hű, tiszta feleségét egy utolsó, koszos, mindenki cafkájáért elhagyná. Ő kizárólagos imádatot, dicsősége örömteli, hálás és maradéktalan elismerését érdemelte volna, de ti azt nem adtátok meg neki, hanem mélyen megbántva, megsértve Őt, nem istenekért elhagytátok és tiszteletét nem istenek tiszteletével vegyítettétek. No, ez a bűnötök: nem adtátok meg Neki a dicsőséget, hálaadást, bizalmat, szeretetet! Csak Neki tartoztatok ezekkel, de ti mindazt a semmiknek adtátok. A próféta tehát, miközben Isten hatalmát és szeretetét juttatta eszükbe, amit a történelmükben átéltek – a próféta a szemük elé állította alapvető bűnüket is, de ezzel a bűnbánatra is szólította őket, vagyis az Úrhoz való megtérésre!

Igazi próféta igehirdetés! Azért szólalt meg, hogy a zsidók értsék a kialakult helyzetüket: lássák okait és lássák a kiutat és térjenek vissza bizalommal, imádságban az Úrhoz!

S mi? A nagy bajban, mi is prófétát kapunk az Úrtól – próféta igehirdetést – áldott legyen érte!!! Ebben az Úr maga jön hozzánk, s ő emlékeztet minket Önmagára: szabadító, hatalmas és élő, személyes szövetséges

Istenünkre! Aki megmutatta nekünk hatalmas szabadítását Jézus Krisztusban, az evangéliumban. Aki szeretetéről ezerszeres bizonytságot adott. S cserébe egyet kért – hogy csak Ő, csak az Ige határozzon meg! Külön felhívta figyelmünket a világ bálványaira, mert tudta, hajlik a szívünk az elvilágiasodásra, hamar belefáradunk a harcba és könnyű alkalmazkodnunk! De azt mondta – ne tegyétek! S ránk terheli, hogy mégis megtettük, amitől óvott! Lepaktáltunk. Igeellenes kompromisszumokat kötünk. Lehet, hogy nem bírjuk befogni a szánkat és azonnal előhozakodunk mindenféle kegyes magyarázatokkal a misszióról, inkultúrációról, a kultúra transzformációjáról, csak hogy jobb lenne befogni a szánkat! Mert akkor még mindig nem értjük, hogy az a baj, hogy magyarázkodásunk közben nem adjuk meg az Úrnak, amivel hálából tartozunk Neki, sőt, ami kutya-kötelességük is lett volna a kegyelmi szövetség keretében! A prófétai igehirdetés által szembesít önmagunk aljasságával, hogy egyenesen szembeköptük az Urat, aki annyira hatalmasan, kézzelfoghatóan, tapasztalhatóan mutatta meg szeretetét, hűségét irántuk! S lassan talán elkezdjük érteni mi magunk – a kialakult helyzet okait és a kivezető utat is, megértjük azt, ami van és azt is, aminek lenni kellene! Mert az Úr többet is akar: vissza akar fordítani magához! Mielőtt elviszi rólunk a midiánitáinkat – előbb a szívünket akarja visszahódítani magának!! Igen, mielőtt megszüntetne valami kellemetlenkínzó élethelyzetet, ami a Tőle való belső-lelki elfordulás-elidegenedés következtében alakult ki – előtte tisztázni akarja a maga helyét a szívünkben – egyénileg és közösségileg is! Ezért emlékeztet az Ő hatalmas és irgalmas tetteire, amiket szabadulásunk-üdvünk érdekében cselekedett – vagyis hirdeti nekünk újra a Jézus Krisztus győzelmes evangéliumát, szeretete örömhírét. Hirdeti az Ő jogos igényeit is velünk szemben. Aki teremtett. Megváltott. Azt várja, hogy csak Őt imádjuk, Vele éljünk, Belőle éljünk, Érte és Neki éljünk, csakis Benne örvendezzünk – Ő, az Ige legyen és maradjon a meghatározó erő a szívünkben. S ha meghalljuk, akkor némán bánkódnunk kell porban és hamuban! Megszegtük a szövetséget – jaj nekünk, mea culpa, mea maxima culpa és úgy kell megtagadni és eldobálni bálványainkat és visszatérnünk szívünk megszaggatásával Hozzá, a Szenthez, hatalmashoz, minket irgalmasan szeretőhöz!

b) Isten irgalmas szabadító akciójának második eleme, hogy egy katonai vezetőt, szabadítót támaszt népének, Gedeon (Gid on= levágó, vagy „sérült kézzel”) személyében. 1Sám. 12,11: És elküldé az Úr Jerubbaalt ...és megszabadíta titeket mindenfelől ellenségeitek kezéből és biztonságban lakhattatok.” „És eljött az Úr Angyala és leült ama cserfa alatt, mely

Ofrában van, ami az Abiézer nemzetségéből való Jóásé vala és az ő fia, Gedeon éppen búzát csépett a pajtában, hogy megmentse a midiániták elől.”

Ha Isten akarja és éltet, innen folytatjuk jövő vasárnap.

Ámen